

στενε καθ' ο γυνός της είχε ξεχάσει πια δλότιστα τη Μάρθα.
 'Επί τέλους ημιέρωσε κι' η μέρα που είχε όριστεί για τ'ό γάμο της παλιάς άραβωνιστικής του. Λίγο πριν από τ'ο μεσημέρι ο Ραϊμόνδος φόρεσε μαύρα ροίχα και χροιάς νά τον ιδη κανένας ξεγαλε από τόν ταξιδιωτικό σάκκο του ένα υποκίτρινο ύγρο. Τό έβρινε μέσα στην τσέπη του γελέου του και βγήκε έξω.

Μπροστά στην έγκλησή του είχε συγκεντρωθή πολύ πλήθος. 'Ο νέος με μεγάλη δυσκολία καθόθησε νά προχωρήσει μέσα στο ναό. Διάλεξε μιá θέσι σέ καταφανές μέρος και περίμενε...

Σέ λίγο ένα παρατεταμένο μουγκρητό άνήγγειλε την άφιξη της γαμηλιού ποιητής. 'Ο Ραϊμόνδος ξεβούλωσε με μιá ανεπαίσθητη ρεμουλά τ'ο φιαλίδιο και τ'ο κράτησε στο χέρι του.

— 'Επί τέλους φάνηκε κι' η νύφη, που έρχοταν ανάμεσα στους συγγενείς της. Ήταν μιá κοπέλλα έξαιρετικής όμορφιάς, μελαχροινή, λυγρή, με κατακόκκινα μάγουλα και με μάτια, μέσα στα όποια έβλεπε καθρεφτισμένο τόν οφθαλό. Τά λαμπρά αυτά μάτια, που σπάζονταν από μαύρες βλεφαρίδες, φαινόταν άνησχα κι' έδειχναν πως κάτι άνευριτόσαν γυρο.

'Όταν η Μάρθα βρέθηκε τέλος μπρος στο Ραϊμόνδο, κλονίστηκε κι' έγινε κατακίτρινη. Αυτό όμως διήρθεσ μονάχα δύο δευτερόλεπτα και κανένας δέν τ'ο πρόσεξε.

'Ο Ραϊμόνδος έξε άλλου, μόλις συνήγησε τ'ο βλέμμα της, έκλεισε τ'α μάτια του και νόμισε πως θά σωριάζοταν κάτω. 'Όταν συνήλθε, η νύφη είχε σταθεί πια μπρος στο θυσιαστήριο, στο πλευρό τ'ου γαμπρού.

'Όταν ο παπάς, ύστερα από τις πρώτες συνηθισμένες εύχές, άπυθνε στους δύο μελλονόμους τις τυπικές ερωτήσεις, η νέα άποκρίθηκε με σταθερά φρονι: *ανάς*. Την ίδια στιγμή ο Ραϊμόνδος έκανε μιá άπειλοπιή χειρονομία και φρονόνας γρήγορα στά χείλη του τ'ο φιαλίδιο, κατάπε τ'ο περιεχόμενό του με μιá.

'Αμα τελείωσε η τέλετη, ο γαμπρός πρόσφερε τ'ο μπράτσο του σέ κείνη που είχε γίνει συντροφίσσα τ'ου βίου του και η νυφική ποιητι διενδύθηκε προς την πόρτα.

'Ενώ όμως οι νεόνυμφοι έπρόκειτο νά περάσουν τ'ο κατώφλι, ένας γλωμός νέος, όμοιος με φάντασμα, σταμάτησε μπροστά τους άδοχημάντας. Ήταν ο Ραϊμόνδος!...

— Στάσου!... φώναξε στη νύφη με φωνή τρεμάμενη, ύποκαψη, βαρεία. Σταμάτησε, επίορκη γυναίκα!...

'Ο έπιτροπος τ'ου ναού κι' μερικοί άλλοι από τούς παριστάμενους θέλησαν νά έπεμθουν και νά τόν άποικαρίνουν, αλλά ο Ραϊμόνδος με μιá χειρονομία τούς έκάρφωσε στη θέσι τους. 'Ελευτα γύρισε πάλι στη νύφη και της ειπε:

— Τι σοφ έκαμα, κακόγυγα, και μου σπάρφαξε την καρδιά; Τίποτε, δέν είν' έτσι; Κι' όμως έπί πάτησες τόν δορο σου και με άπαρνήθηκες... Πρώ όλίγον ώρατιστηκες μπρος στο Θεό δέν θ' άνήκησ παρή μόνο στο σύζυγό σου... 'Ε, λοιπόν, ειπες ψέμματα! Και ξεφρις γιατί; Γιατί ήσουν από πριν δική μου!...

Οι παριστάμενοι κατελήφθησαν από όργος σ' αυτά του τά λόγια. 'Ο γαμπρός κρατίσσε τη νύφη κι' άποικακωνήθηκε με φριση...

'Η Μάρθα, μπροστά στη γενική αυτή καταραγή, γονάτισ άπάνου στα σκαλοπάτια και έσημξε τά χέρια της σέ μιá ύπερτάτη σιωπηλή ίκεσία.

— Ζητάς συγχώρησι; Ξ; έξακολούθησε ο Ραϊμόνδος με πινυμένη φωνή. 'Η προσβολή όμως που μου έκανε, η λύτη που μου έπροξένησες δέν μου έπιτρέπουν καμιά συγκατάθεσι. 'Όχι, δέν άξίζει συγχώρησι στους έπιόρκους...

Αυτή τη στιγμή ο Ραϊμόνδος παρουσάξε όμη φριζοδή. Κατασπάμψε τ'ο στόμθου του με τά νύχια και από τ'ο στόμα του έβγαναν αίμιοτημένα άφροί.

— Πειθώνι!... ειπε σέ λίγο. Ναιώθη νά με κριμείη τ'ο όργος τ'ου θανάτου... Τό φαρμάκι που ήμην δέν χωρατεύει!...

'Η Μάρθα άφησε μιá δυνατή κραυγή και θέλησε νά ριχτεί άτάου του. 'Εκείνος όμως, καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του, την έσπρωξε και την έδιωξε από κοντά του.

— Φύγε, άπιστη, φύγε!... της έφώναξε. Μη με άγγιξης και με μολύνεις με τά χέρια σου...

Γιά μιá στιγμή σταμάτησε γιατί δέν μπορούσε πια νά μιλήσει. Κανένας από τ'ο πλήθος δέν έτοιμώσε νά τόν πλησιάσει... 'Όλοι στέκοταν τραγεμάτοι και τόν ενότταζαν με όλο, με φριση.

Τέλος, σάν νά τόν έσπρωχνε κάποια άνώτερη δύναμη, προχώρησε ένα βήμα και σταματώντας μπρος στη νύφη, που είχε μείνει άναυδη, έπρόφερε τ' άκόλουθα λόγια με φωνή έπίσημη και φριαστική:

— Καταραμμένη νάσι!... Καταραμμένη!...

Δέν μπόρεσε νά πη περισσότερα, γιατί η άναυχή του κόπηκε. Τό πρό-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΘΡΑΪΟΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

'Η γυναίκες της 'Αραβιάς βάφουν τά δάχτυλα κόκκινα και τά χείλη γαλάζια. Στην Περσία η γυναίκες χαράσσουν γύρω άπ' τά μάτια τους μιá μαύρη γραμμή με μισογά και στολήουν τ'ο πρόσωπό τους με διάφορες ζωγραφικές παραστάσεις.

'Η 'Ιαπωνίδες έξε άλλου έχουν τη συνήθεια νά έπιχρυσώνουν τά δόντια τους, η δέ 'Ινδές νά τά βάφουν κόκκινα. Σέ μερικά μέρη τών 'Ινδιών, για νά θεωρηται όραία μιá γυναίκα, πρέπει άπαρτηρήτως νά έχη τά δόντια της βαμμένα... μαύρα!

'Η γυναίκες κάποιας 'Αφρικανικής φυλής ζωγραφίζουν δλόκληρο τ'ο σόμα τους με κόκκινο και μαύρο χρώμα. Στη Γροιλανδία βάφουν τά σώματά τους γαλάζια και κόκκινα και πολλές ράβουν στο δέρμα τους διάφορες χρωματιστές κλωστές χάριν στολισμού.

Στη Νέα Ζηλανδία η γυναίκες προσέροντ στο σόμα τους διάφορους μάλωπας, τούς όποιους προσπαθών νά διατηρήσουν σέ διατη τή ζωή και τούς θεωρούν ως έξαιρετα κοσμήματα. 'Η γυναίκες ατόν τών μερών ύφιστανται και άλλου χειρότερο άσφωτηρισμού. 'Όταν είνε μακρές, οι γονείς τους τούς κόβουν τ'ο μακρό δάχτυλό τους σ'ο δεύτερο κόμπα.

Στην Περσία άλλοτε ως ένα από τά στοιχεία της γυναικείας καλλόνης έθεωρείτο και η κυρτή μύτη. Στη Σομαλία επίσης κάθε μητέρας φροντίζει νά καταστήσει τη μύτη της κόρης της πεπεισμένη, γιατί η πλακουτσωμένης εκεί θεωρούνται... καλλόνες!

Οι σημερινοί Πέσους τρέφουν ιδιαιτέρα άποστροφή προς τ'ο ξανθό μαλλιά, τά όποια αντίθετος θαμιάζουν οι Τοσκάοι. Στην Κίνα τά μάτια που έχουν μεγαλύτερη έκτιμησι είνε τά μικρά και στρουγγυλά.

Στην 'Αφρική καλλόνες θεωρούνται ως επί τ'ο πλείστον όσες έχουν μικρά μάτια, παχειά χείλη, πλατιά κυρστή μύτη και, φυσικά, κατάμαυρο δέρμα. Στη Νέα Γουινέα έχουν τη συνήθεια νά τρυπούν τη μύτη τών κοριτσιών και νά περνούν από κεί ένα μεγάλο κομμάτι από έξυλο ή κόκκαλο για σ'ο λείδι.

Στη βορειοδυτική άκρη της 'Αφρικής, όταν μεγαλώσουν τά κορίτσια, οι γονείς τών άνοίγουν στο κάτω χέλιος τών μα άνοιχτή μύκους πλέον τών δύο δακτύλων και τη γεμίζουν με τάσιμα από έξυλο.

'Όσο για τις Εύρωπαιές, έχουν κι' αυτές, ως γνωστόν, πολλούς τρόπους για νά παρμμορφώνουν τ'ο πρόσωπό τους και

νά τ'ο κάνουν σοστή χαλαμινία.

ΔΙΠ' ΔΙΠ' ΟΛΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Στην 'Αμερική πρόκειται νά διεξαχθή προσεχώς μιá περιεργή δική, όπως άλλοτε είνε και η περισσότερες δικές που γίνονται εκεί. Πρόκειται περί δύο νέων, οι όποιοι, ενώ ήσαν άραβωνισμένοι και έπρόκειτο νά παντρευθών, διέλθουν άποτόμως τις σχέσεις τών. 'Η διακοπή αυτή όφείλεται στο ότι η μηνησι άνεκάληψε ότι ο φίλος της είνε τριανταδύ χρονών, ενώ της είχε δηλώσει πως ήταν μόνο εικοσπέντε. 'Εκείνος έξε άλλου ζητεί ως άποζημίωσι 50.000 δολάρια, τά όποια ισχυρίζεται ότι έδαπάνησε προς αγοράν δώρων για την άραβωνιστική του.

σοπό του, που είχε γίνει κατάμαυρο, σινεσπασθή άπότομα κι' ο δικσισμένος νέος άπλόωντας τά χέρια του σωριάζτηκε κάτω.

'Η Μάρθα έτρεξε κοντά του, γονάτισε πλάι του και τόν αγγάμισε.

Τό παρμμορφωμένο πρόσωπο τ'ου Ραϊμόνδου είχε γίνει άγνωστο πια. 'Η τριχές της κεφαλής του είχαν άσπρισει από τή φριση άγόνια.

Τότε η Μάρθα έφριξε μιá κραυγή σπαρακτική, μιá κραυγή άπελπισμένη κι' άρχισε νά χοροπηδά τραγοιδώντας και χαχανίζοντας. Έιχε τρελλαθή. 'Η κατάρα τ'ου νεκρού είχε πάσει!...

'Εσχισε τ'ο νυφικό της πέλο κι' άρχισε νά τρέχη προς τούς άγρούς....

'Απ' τ'ο βαρυσυννεφιασμένο οδρανό έπεφταν τώρα χοντρές σταγόνες βροχής... 'Ενας κεραυνός έπεσε κοντά της, καθώς περνούσε... Μά αυτή, άδιάφορη προς ό,τι γινόταν γύρω της, έξακολουθούσε νά τρέχει, νά τρέχει, ξεφρονίζοντας τρελλά, άγρια, άελεπισμένα!...

ZAK NOPMAA

"Ενας κεραυνός έπεσε κοντά της, καθώς περνούσε..."

